

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Δώσατε φίλοι προτοχή σ' αὐτὰ ποῦνε γραμμένα
 Γιατὶ εἶν' ὅλα ἀληθινὰ πράγματα γινόμενα.
 Ἄχ πῶς ἐκαταντήτατε ἔρμει Κερῶλλονίτες
 Ποῦ γὰρ νὰ πιάτατε δουλιὰ γυρεύετε μεστίτες,
 Ἐπήγατε καὶ βρίκατε τὸν Γιώργο τὸν Κοκότη
 Ποῦ τὰ Ἰγγλέζικα ἤξευρε διὰ νὰ σᾶς γλυτώσῃ.
 Τοῦ δώσατε πέντε τάλληρα διὰ ναύλους νὰ ἐρωτήσῃ
 Κι' αὐτὸς τὰ ἐδαπάνητε ὅλα εἰς τὸ μεθύσι,
 Κι' ἀφοῦ τὰ ἐτελείωτε ἐγύρισε ὀπίσω,
 Γιὰ σὰς τοὺς λέγει βρέ παιδιὰ καὶ ἐγὼ μὲ σᾶς θὰ ζήτω.
 Καὶ ἡ κουμπανία μὲ δώσατε ἀπάντησιν τελεία
 Νὰ πάρω μὲ τριανταργὰ νὰ πιάσουν ἐργασία,
 Γιὰ νὰ με ὁμῶς σύγουρος μήπως καὶ μὲ γελάτῃ
 Πέντε τάλληρα ὁ καλ' εἰς πρέπει νὰ καταβάρῃ.
 Δὲν εἶναι σκέψη ἀπὸ μιαλὸ οὔτε ἀπὸ κεφάλι
 Καὶ θὰ μᾶς τὰ καταχραστῇ ὁ Γιώργης τοῦ Μιχάλη,
 Ἕνας τοῦ ἄλλου ἔλεγε, ἐγὼ θὰ τοῦ τὰ δώσω
 Καὶ ἀπὸ πέντε τάλληρα ἐγὼ δὲν θὰ γλυτώσω.
 Καὶ δὲν θὰ τὰ καταχραστῇ γὰρ νὰ μᾶς ἀπατήσῃ
 Γιὰ νὰ μᾶς πάρῃ τὰ λεπτὰ νὰ πάῃ νὰ μεθήσῃ.
 Καὶ πείσαν καὶ τὸν εὐρηξαν ὅλοι οἱ χωριοὶ τοῦ
 Γιὰ νὰ τὸν ἐπληρώσουνε νὰ πάνε ὅλοι μαζί του
 Μὲ Βάσο τὸ Δρακόπουλο ἦτανε συγχισμένοι
 Μεσηταριὰ ἔβαλε μαζί του νὰ πηγαίῃ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝΟΤΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΕΘΥΡΙΟΥ

Ὁ Χονδρομέρας τοῦ; ἔλεγε ἔχουμε τὸν Μαράτον
 Ὅπου ἐπληρώθηκ' εἰς εἴκοσι νομάτους,
 Καὶ ἂν δὲν ἐπαρκοῦν καὶ αὐτὰ ἔχουμε τὸν Δραγάνη
 Ποῦ ὅτα παραλείπουνε ὅλα αὐτὸς τὰ βάνη.
 Καὶ ὁ Μιχάλης ὁ Σπαθῆς μὲ τὸν Μιχαλιττιάνο
 Εὖγε τοὺς ποῦ ἀπέκτησαν προστάτη Πυργιτιάνο,
 Καὶ ἔμπυτε ὁτὰ λόγια του τὸν Σταῦρο Παπαδάτον
 Πῶς θ' ἀναχωρήτουνε μέτα ἔπὸ τὸ Σαββάτο,
 Πιῦ κρεμασμένον νὰ σὲ ἰδῇ πεντάρα δὲν χαλάει
 Καὶ ὅμως πέντε τάλληρα ὁ Γιώργης τὰ γλεντάει.
 Δὲν σὰς πολυλογῶ λοιπὸν τὰ δυστυχήματά τους
 Τοὺς κάμνει καὶ μπαλάρουνε καὶ τὰ παπλώματά τους,
 Ἔματαν ταῖς βαλίγγιες τοὺς εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον
 Τὸν Γιώργο περιμένουνε γιὰ νὰ τοὺς πάη στὸ πλοῖον.
 (Γιώργος). Τὰς 5 περιμένετε στὸ πλοῖον γιὰ νὰ μπῆτε,
 Στὸν Ὀλφρον ὅταν φθάσετε ἐκεῖ θὰ κοιμηθῆτε,
 Καὶ ἡ πέντε ἐβαρίτανε, ἤλθανε καὶ ἡ ἔξη
 Τὸν Γιώργο περιμένουνε ἕως ὅτου νὰ φέξῃ.
 Δευτέρᾳ ἐξημέρωνε νὰ μὴ χε ξημερώτῃ
 Ποῦ ἤλθε τὸ δυσύχημα καὶ ἔχασαν τὸν Μπόστη (μεσίτης).
 Γεράσιμος δὲ ὁ Σπαθῆς ποῦ εἶναι συγγενῆς του
 Ἀμφίβαλε τὰ μέγιστα μὴ χάσῃ τὴν ζωὴν του,
 Μήπως καὶ τὸν πιάτουνε στοῦ Ρακεντζῆ ποῦ πάει
 Καὶ τότε αὐχινόνιτουνε πῶς χρήματα βαστάει.
 Τὸν Χονδρομέρο ἔβαλαν γιὰ νὰ τηλεφωνίσῃ
 Καὶ ὅλους τοὺς Ἀστυρῦλακας νὰ τοὺς εἰδοποιήτῃ.
 Τέλος δὲν σὰς πολυλογῶ, τοὺς πῆρε τοὺς παραδες
 Καὶ εἰς τὸν δρόμον τοὺς ἄφησε σὰν νάτανε χηράδες,

Καὶ ταῖς βαλίγγιες πήρανε καὶ τὰ σακιά εἰς τοὺς ὄμους
 Καὶ ὅλοι ἐπκορπίτανε σὰν σκύλοι μὲς τοὺς δρόμους.
 Καὶ ταῖς βαλίγγιες βλέποντας ὅλοι οἱ Ἀμερικάνοι
 Γιὰ νὰ ἰδῆτε πράγματα ποῦ ἡ Εὐρώπη βγάνει.
 Ὁ Δελλαπότης ἔλεγεν ἂν στὴν πατρίδα πάει
 Θὰ εἶναι ἀριλότιμος τὸ βόδι θὰ τοῦ φάει.
 Εἰς τοῦ Χαράκτη γράμματα στὴ μιὰ μεριά στὴν ἄλλη,
 Γίδα νὰ μὴν ἀφήτουνε εἰς τοῦ Κουτσομιχάλη.
 Δὲν σὰς τὸ εἶπα βρὲ παιδιὰ πῶς εἶναι πρῶτος ψεύτης
 Γιατὶ καὶ ὁ πατέρας του ἦτανε γυδοκλέφτης,
 Διότι ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ κάνει τὸν τσοπάνη
 Τοῦ ἔμεινε ἡ γιακέτα του μὲ δίχως μπουστομπάνι.
 Δὲν ἐντρέπεται τὰ μούτρα του οὔτε καὶ τὸ κορμί του
 Ποῦ εἰς τοὺς δρόμους ἔμειναν ὅλοι οἱ χωριανοὶ του.
 Ἔχω πρωτοπαλήκαρο τὸν Βέττο τὸν Θεοδότῃ,
 Αὐτὸς εἶν' ἐπιτήδιος γιὰ νὰ τὰ διαδώτῃ.
 Καὶ ὁ Λεωνίδας τοῦ ἔδωτε τὰ πέντε τάλληρά του
 Καὶ τ' ἄφησε τὴν βιόλα του καὶ τὴν βιολόβεργά του,
 Τ' ἄφησε τὸ κρεβάτι του καὶ μιὰ παλιοβαλίγγια,
 Διάφορα παλιόρουχα ποῦταν γεμάτα ψῆρα.
 Ὁ Ζῶλος ἂν τὸν ἐπινε ἤθελε τὸν ξετκλήτῃ
 Καὶ χρόνους δεκατέσσεραους δὲν θὰ τὸν λησμονίτῃ.
 Σκέπτεται καὶ ἀπεράσιτε τοῦ Ζαχαρῆ νὰ γράψῃ
 Νὰ πάη νὰ βάλῃ μιὰ φωτιά τὸ σπήτῃ νὰ τοῦ κάψῃ.
 Ὁ Ψῆκος ὁ κακόμοιρος ὅπου χατομεράει
 Τὸδωτε πέντε τάλληρα καὶ ἀκόμη τὰ χρυσάει.
 Ὁ Δελλαπότης ἔλεγεν ἀπ' τοῦ Νικολοβγένῃ
 Θὰ κάψῃ τὸ καλύδι του πίσω στὸ Παλιωττέρῃ.

Ὁ Νικόλαος ὁ Μέρμανος ἀπ' τὴν στενοχωρία
 Ἔβγαλε τὸ μoustάκι του καὶ εἶνε ἀειδία,
 Ὅποιος καὶ νὰ τὸν ἰδῇ ἀρχίζει νὰ γελάει
 Ἐγείνικαν τὰ μoustρα του σὰν νὰ μυρολογίη.
 Ἡ Ἀμερικὴ ἐμάζεψε ὅλα τὰ παληκάρια
 Δὲν θὰ ξαναπατήσουμε πλέον εἰς τὴν Ἑλλάδα.
 Ἐβούλιαξε ἡ Ἀμερικὴ ἔχασε καὶ ταῖς λίρες
 Καὶ οἱ καυμένοι οἱ Γρεκοὶ εἶνε γεμάτοι ψῆρες.
 Γιατὶ φιλότατῃ μου Ἑλλάς δὲν στέρνεις τὰ Καράβια
 Νὰ φέρῃς ἐξ Ἀμερικῆς ὅλα τὰ παληκάρια.
 ὦ! γλυκυτάτῃ μου πατρίς μὴ μᾶς ἀληθμονήτης
 Γιατὶ θὰ ἔρθῃ ἕνας καιρὸς νὰ μᾶς ἀποζητήτης.
 Καὶ ὡς τὸν Ἀσωτον υἱὸν γράψε μας στὰ χαρτιά σου
 Ποῦ περιπλανήθημεν καὶ εἴμεθα μακράν σου.
 Τώρα μετενοήσαμεν ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀξίζει
 Καὶ ἔχει δίκαιον ἡ Πατρίς νὰ μὴν μᾶς ὑπερασπίζει.
 Ἡμάρτομεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς σὲ γλυκιά Πατρίδα,
 Πρέπει διὰ τὰ τέκνα σου νὰ λάβῃς τὴν φροντίδα,
 Νὰ στείλλῃς τὰ πολεμικά νὰ πάῃς τὰ παιδιὰ σου
 Ποῦ εἰν' ἀξιολύπητα καὶ εἶνε πολὺ μακράν σου.
 Μανάδες πῶχετε παιδιὰ δώστε τους τὴν εὐχὴν σας
 Καὶ εἰς τὸν Θεὸν νὰ κάνετε δι' αὐτοὺς τὴν προσευχή σας.
 Ἔως ἐδῶ τὸ ἐτύνταξα καὶ τώρα διαμίνω
 Καὶ ἀπ' τὴν πατρίδα συνδρομὴ νὰ εἶδω περιμένω.
 Καὶ ἂν δὲν τὸ ἐτύνταξα καλὰ νὰ με συμπαλητημένος
 Ολίγα γράμματα ἔμαθα δὲν εἶμε σπουδασμένος.
 Ἐξ Ἀμερικῆς.

Σπυρίδων Π. Χοντρομέρος

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1 Σ2 Φ14 0006